Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

3 март 2016 година *

„Държавни помощи — Обезщетение за обществена услуга, предоставено с обратна сила от италианските органи — Транспортни услуги за междурегионален автобусен превоз, предоставяни между 1987 г. и 2003 г. — Решение, с което помощта се обявява за несъвместима с вътрешния пазар — Запазване в сила на задължение за обществена услуга — Присъждане на компенсация — Регламент (ЕИО) № 1191/69“

По дело T-15/14

Simet SpA, установено в Rossano Calabro (Италия), за което се явяват A. Clarizia, C. Varrone и P. Clarizia, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват G. Conte, D. Grespan и P.-J. Loewenthal, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение 2014/201/ЕС на Комисията от 2 октомври 2013 година относно компенсацията, платима на Simet SpA за услугите за обществен транспорт, предоставяни през периода 1987—2003 г. (мярка за държавна помощ SA.33037 (2012/C) — Италия) (ОВ L 114, 2014 г., стр. 67),

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: D. Gratsias, председател, M. Кънчева (докладчик) и C. Wetter, съдии,

секретар: J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 юли 2015 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят, Simet SpA, е дружество, което предоставя услуги за автомобилен превоз на пътници. По-специално жалбоподателят обслужва мрежа от междурегионални връзки на редовен автобусен превоз между област Калабрия и други области в Италия (наричани по-нататък „междурегионалните линии“). Освен тези услуги, които са основната част от дейността му, жалбоподателят предоставя и други услуги, по-конкретно услуги за международен превоз, туристически услуги и отдаване под наем на автобуси с водач.

Законови и подзаконови норми, регламентиращи дейността на жалбоподателя

2 През годините дейността на жалбоподателя е регламентирана с последователни законови и подзаконови актове, както национални, така и от правото на Европейския съюз.

Право на Съюза

3 В Съюза автомобилният транспорт е регламентиран по-конкретно с Регламент (ЕИО) № 1191/69 на Съвета от 26 юни 1969 година относно действията на държавите членки по задължения, присъщи на концепцията за обществена услуга в железопътния, автомобилния и вътрешноводния транспорт (ОВ L 156, стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 7, том 1, стр. 25).

4 Член 1 от Регламент № 1191/69 гласи:

„1. Държавите членки преустановяват всички задължения, присъщи на концепцията за обществени услуги, както тя е дефинирана в настоящия регламент, които задължения са наложени в сферата на железопътния, автомобилния и вътрешноводния транспорт.

2. Задълженията могат да бъдат запазени в сила дотолкова, доколкото те са необходими за осигуряване на адекватно транспортно обслужване.

[…]

4. Финансовите тежести за транспортните предприятия, които възникват вследствие на запазването в сила на задълженията по параграф 2 […], се компенсират според общите методи, предвидени в този регламент“.

5 Член 2 от Регламент № 1191/69 гласи:

„1. „Задължения за обществени услуги“ означава задължения, които въпросните транспортни предприятия, ако изхождат само от своите търговски интереси, не биха поели или не биха поели в същата степен или при същите условия.

2. Задълженията за обществени услуги по смисъла на параграф 1 включват задължение за експлоатиране, задължение за превоз и тарифни задължения“

3. За целите на настоящия регламент „задължение за експлоатиране“ означава всяко задължение, наложено на дадено транспортно предприятие, да предприеме, по отношение на линии или инсталации, които са му поверени чрез концесия или друго еквивалентно разрешение, всички необходими мерки, които да гарантират транспортна услуга, отговаряща на

установени стандарти за [непрекъснатост], редовност и капацитет. То също така включва задължението да се осъществяват допълнителни услуги и задължението да се поддържат в добро състояние линии, оборудване - дотолкова доколкото това надвишава изискванията на мрежата като цяло - и инсталации, след като са преустановени услугите.

4. За целите на настоящия регламент „задължение за превоз“ означава задължение, наложено на транспортни предприятия, да приемат и превозват пътници или стоки при определени тарифи и при определени условия.

5. За целите на настоящия регламент „тарифни задължения“ означава задължения, наложени на транспортни предприятия да прилагат, в частност за определени категории пътници, за определени категории стоки или по определени линии, тарифи, определени или одобрени от държавен орган, които противоречат на търговските интереси на предприятието и които са резултат от налагането на, или отказа да бъдат модифицирани, специални тарифни условия.

Разпоредбите на горната алинея не се прилагат за задължения, произтичащи от общи мерки на ценова политика, прилагана към икономиката като цяло или за мерки, предприети по отношение на транспортни тарифи и условия като цяло с оглед на организацията на транспортния пазар или на част от него“.

6 Член 4 от Регламент № 1191/69 гласи:

„1. Транспортните предприятия могат да подават до компетентните власти на държавите членки молби за преустановяване на цяло или част от задължение за обществена услуга, ако това задължение им носи икономически неизгоди.

2. В молбите си транспортните предприятия могат да предложат замяна на използваните форми на транспорт с други форми. Предприятията прилагат разпоредбите на член 5 за изчисляване на икономиите, които могат да бъдат направени като средство за подобряване на тяхното финансово положение“.

7 В член 5 от Регламент № 1191/69 е предвидено следното:

„1. Всяко задължение за експлоатиране или за превоз се разглежда като налагащо икономически неизгоди, когато намаляването на финансовата тежест, което би било възможно в резултат на цялостно или частично преустановяване на задължение по отношение на престация или група от престации, подчинени на това задължение, надвишава намаляването на приходите в резултат на това преустановяване.

Икономическите неизгоди се определят на базата на актуализиран по целесъобразност отчет за годишните икономически неизгоди, представени чрез разликата между намаленията в годишната финансова тежест и годишния приход, които ще възникнат в резултат от преустановяването на задължението.

Въпреки това, когато задължението за експлоатиране или за превоз покрива една или повече категории от пътническия или стоковия трафик като цяло или съществена част от дадена мрежа, финансовата тежест, която би била премахната чрез преустановяване на задължението, се изчислява посредством разпределяне между различните категории трафик на общите разходи, направени от предприятието на основание неговата транспортна дейност.

В този случай икономическата неизгода ще бъде равна на разликата между разходите, разпределими към тази част от дейностите на предприятието, която е засегната от задължението за обществени услуги, и съответните приходи.

Икономическите неизгоди се определят като се вземат под внимание последствията от задължението за дейността на предприятието като цяло.

2. Едно тарифно задължение се разглежда като водещо до икономически неизгоди, когато разликата между приходите от трафика, за който се прилага задължението, и финансовата тежест на такъв трафик е по-малка от разликата между приходите, които биха могли да бъдат реализирани от този трафик, и съответната финансова тежест, ако дейността се извършва на търговска основа, като се отчитат както разходите за престациите, предмет на задължението, така и състоянието на пазара“.

8 По силата на член 6, параграф 2 от Регламент № 1191/69 „[р]ешенията за поддържане в сила на дадено задължение за обществена услуга или на част от него, или за неговото преустановяване в края на определен период, предвиждат компенсиране на произтичащите от това финансови тежести; размерът на това компенсиране се определя в съответствие с общите процедури по член[ове] 10—13“.

9 Член 10 от Регламент № 1191/69 гласи:

„1. В случай на задължение за експлоатиране или за превоз размерът на компенсацията, предвидена в член 6, е равен на разликата между намаляването на финансовата тежест и намаляването на приходите на предприятието, ако цялото или част от въпросното задължение е било преустановено за разглеждания период от време.

Въпреки това, когато изчисляването на икономическата неизгода е било направено чрез разпределяне между отделните части на не[гов]ите транспортни дейности на общите разходи, направени от предприятието по отношение на тези транспортни дейности, размерът на компенсацията е равен на разликата между разходите, разпределими върху тази част от дейността на предприятието, която е засегната от задължението за обществена услуга и съответните приходи.

2. С цел определяне на разходите и приходите, посочени в параграф 1, се държи сметка за последиците, които отмяната на въпросното задължение би имала върху дейността на предприятието като цяло“.

10 По силата на член 12 от Регламент № 1191/69 разходи, които са резултат от поддържане в сила на задължения, трябва да бъдат изчислявани на базата на ефективно управление на предприятието и на предоставяне на транспортни услуги с добро качество. Лихви, свързани със собствен капитал, могат да бъдат приспадани от лихвите, взети под внимание при изчисляване на разходите.

11 Член 14 от Регламент № 1191/69 гласи:

„1. Освен в случаите, попадащи в обхвата на член 1, параграф 3, след датата на влизане в сила на настоящия регламент, държавите членки могат да налагат задължения за обществена услуга на транспортно предприятие само в степента, в която това е необходимо, за да се гарантира адекватно транспортно обслужване.

2. Когато така наложените задължения пораждат за транспортните предприятия икономически неизгоди по смисъла на член 5, параграфи 1 и 2 или разходи по смисъла на член 9, компетентните органи на държавите членки предвиждат, в техните решения за налагане на задължение за обществена услуга, предоставянето на компенсация на произтичащите разходи. Прилагат се разпоредбите на членове от 10 до 13“.

12 Член 17, параграф 2 от Регламент № 1191/69 гласи:

„2. Компенсацията, изплатена в съответствие с настоящия регламент, не подлежи на процедурата по предварително уведомление, залегнала в член 93, параграф 3 на Договора за създаване на Европейската икономическа общност.

Държавите членки незабавно изпращат на Комисията подробности, класифицирани по видове задължения, относно компенсирането на финансови тежести, произтичащи за транспортни предприятия поради поддържане в сила на задължения за обществени услуги, посочени в член 2, или поради прилагане към превоза на пътници на транспортни тарифи и условия, наложени в интерес на една или повече определени категории лица“.

13 С Регламент (ЕИО) № 1893/91 от 20 юни 1991 година на Съвета за изменение на Регламент (ЕИО) № 1191/69 (ОВ L 169, стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 7, том 2, стр. 59) в сила от 1 юли 1992 г. е премахната възможността за държавите членки да поддържат или да налагат задължения за обществени услуги на транспортните предприятия, с изключение на тези, чиято дейност е ограничена единствено до осъществяването на градски, крайградски или регионални превози.

14 Наистина, според член 1, параграф 4 от Регламент № 1191/69, след изменението му с Регламент № 1893/91, „[з]а да гарантират предоставяне на адекватни транспортни услуги, особено тези, които отчитат фактори от социален и екологичен или градоустройствен и териториално-устройствен характер или за да предложат определени цени на билети за някои категории пътници, компетентните органи на държавите членки могат да сключват с транспортно предприятие договори за обществена поръчка“.

15 Член 14 от Регламент № 1191/69, изменен с Регламент № 1893/91, гласи:

„1. „Договор за обществена услуга“ е договор, сключен между компетентните органи на дадена държава членка и транспортното предприятие с цел на гражданите да бъдат осигурени адекватни транспортни услуги.

Договорът за обществена услуга може по-специално да обхваща:

— транспортни услуги, които да отговарят на определените стандарти за непрекъснатост, редовност, капацитет и качество,

— допълнителни транспортни услуги,

— транспортни услуги по специални тарифи и условия, в частност за някои категории пътници или по определени маршрути,

— адаптиране на услугите към действащите изисквания.

2. Договорът за обществена поръчка, inter alia, включва следните точки:

а) характеристиките на услугата, особено стандартите за непрекъснатост, редовност, капацитет и качество;

б) цените на услугите, предмет на договора, които или се прибавят към тарифните приходи, или включват приходите, както и данни за финансовите отношения между двете страни;

в) правилата за изменение на договора, в частност, за да се вземат предвид непредвидени промени;

г) срока на действие на договора;

д) санкциите при неизпълнение на договора.

3. Активите, включени в предоставянето на транспортните услуги — предмет на договора за обществена поръчка, могат да принадлежат на предприятието или да бъдат предоставени на негово разположение.

4. Всяко предприятие, което възнамерява да преустанови или да направи съществени изменения на транспортна услуга, която предоставя на гражданите непрекъснато и редовно, без тя да е обхванатата от системата от договори или от задължението за обществена услуга, уведомява компетентните органи на държавата членка за това поне три месеца предварително.

Компетентните органи могат да отменят изискването за това уведомление.

Тази разпоредба не засяга други национални процедури, приложими по отношение правото за прекратяване или изменение на транспортни услуги.

5. След получаване на информацията по параграф 4 компетентните органи могат да изискват от предприятието да продължи да поддържа съответната услуга за срок до една година след датата на уведомлението и информират предприятието най-късно един месец преди изтичане срока на уведомлението.

Компетентните органи могат също да инициират преговори за създаване на нова или изменение на такава транспортна услуга.

6. Разходите за транспортните предприятия, които произтичат от задълженията, посочени в параграф 5, се компенсират съгласно общите процедури, определени в раздели II, III и IV“.

16 Според член 1, параграф 5 от Регламент № 1191/69, изменен с Регламент № 1893/91, обаче „компетентните органи на държавите членки могат да поддържат или налагат задълженията за обществена услуга, посочени в член 2, за някои градски, крайградски и регионални услуги за пътнически транспорт“. В тези случаи „[р]едът и условията за работа, включително начините за компенсация, са уредени в раздели II, III и IV“.

17 В тази разпоредба се уточнява също, че:

„Когато транспортно предприятие осъществява не само услуги, предмет на задължения за обществени услуги, но се занимава и с други дейности, обществените услуги трябва да бъдат осъществявани като специални отделения, отговарящи поне на следните условия:

а) отчетите за дейността, отнасящи се до всяка от тези дейности, са отделни и частта от съответстващите им активи се използва в съответствие с действащите счетоводни правила;

б) разходите са балансирани от приходите от дейността и плащанията от публични органи, без всякаква възможност за прехвърляне от един в друг сектор на дейността на предприятието“.

18 Регламент № 1191/69, изменен с Регламент № 1893/91, е отменен с Регламент (ЕО) № 1370/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2007 година относно обществените услуги за пътнически превоз с железопътен и автомобилен транспорт и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 1191/69 и (ЕИО) № 1107/70 на Съвета (ОВ L 315, стр. 1), който влиза в сила на 3 декември 2009 г.

Национално законодателство

19 Първоначално жалбоподателят експлоатира междурегионалните линии по силата на годишни концесии, предоставени от Ministero delle Infrastructure e dei Trasporti (италианското министерство на инфраструктурите и транспорта, наричано по-нататък „МИТ“), въз основа на legge n. 1822 Disciplina degli autoservizi di linea (autolinee) per viaggiatori, bagagli e pacchi agricoli in regime di concessione all'industria privata (Закон № 1822 от 28 септември 1939 година за регламентиране на услугите за редовни автобусни превози на пътници, багажи и селскостопански пратки при условията на концесия на частни предприятия) (GURI № 292 от 18 декември 1939 г., наричан по-нататък „Закон № 1822/1939“).

20 В съответствие с член 3 от Закон № 1822/1939 концесията се предоставя „въз основа на конкретни спецификации, съдържащи всички технически, административни и икономически условия на самата концесия, както и задълженията за превоз на пощенски пратки“. Член 6, параграф 2, точка 3 от същия закон предвижда, че когато кандидатите за една и съща концесия са няколко, администрацията дава предимство на този, който покаже по-конкретно, че поема други задължения за дейности или услуги от местен интерес, свързани с транспортните услуги, и че той е в състояние да ги изпълнява. Член 1 от Закон № 1822/1939 предвижда освен това, че по искане на администрацията на пощите и телеграфите концесионерите са длъжни да превозват пощенски пратки.

21 Закон № 1822/1939 е изменен с decreto del Presidente della Repubblica n. 369 Regolamento recante semplificazione del procedimento di concessione di autolinee ordinarie di competenza statale (декрет на президента на Републиката № 369 от 22 април 1994 година за утвърждаване на Регламент за опростяване на процедурата за отдаване на концесия на обикновени автобусни линии от компетентност на държавата) (редовна притурка № 91 на GURI № 136 от 13 юни 1994 г., наричан по-нататък „Декрет № 369/1994“). По силата на Декрет № 369/1994 в заявлението си за концесия предприятията, които искат да получат концесия, трябва да докажат „ясно и подробно, че всички или част от изискванията, за които е установено, че са от обществен интерес, не могат да бъдат задоволени посредством съществуващите вече транспортни услуги“.

22 Закон № 1822/1939, изменен с Декрет № 369/1994, впоследствие е отменен с decreto legislativo n. 285 Riordino dei servizi automobilistici interregionali di competenza statale (Законодателен декрет № 285 от 21 ноември 2005 година за реорганизация на междурегионалните автомобилни услуги от компетентност на държавата) редовна притурка на GURI № 6 от 9 януари 2006 г., приет въз основа на legge n. 32 Delega al Governo per il riassetto normativo del settore dell'autotrasporto di persone e cose (Закон № 32 от 1 март 2005 година, с който се възлага на правителството да измени правната уредба на автомобилния превоз на пътници и стоки) (GURI № 57 от 10 март 2005 г.).

23 Въз основа на преходните разпоредби на Законодателен декрет № 285/2005 обаче до 31 декември 2012 г. по отношение на жалбоподателя продължава да се прилага режимът на годишни концесии, предвиден в Закон № 1822/1939, изменен с Декрет № 369/1994.

24 Жалбоподателят освен това се е ползвал от последователни национални разпоредби, в които е предвидено изплащане на компенсации за финансовите тежести, произтичащи от някои задължения, поети от концесионерите на услуги за автомобилни превози.

25 Така жалбоподателят се е ползвал от разпоредбите на decreto del Presidente della Repubblica n. 1227 Norme riguardanti la soppressione degli obblighi di servizio pubblico nei confronti delle aziende esercenti servizi automobilistici a carattere prevalentemente interregionale, la compensazione degli obblighi di servizio pubblico da mantenere e il rimborso degli oneri per obblighi tariffari (Декрет на президента на Републиката № 1227 от 29 декември 1969 година относно правилата за премахване на задълженията за обществена услуга по отношение на предприятията, които

доставят предимно междурегионални услуги за автомобилен транспорт, компенсиране на задълженията за обществена услуга, които следва да се запазят, и възстановяване на разходите за тарифните задължения (GURI № 75 от 25 март 1970 г., наричан по-нататък „Декрет № 1227/69“).

26 Член 2 от Декрет № 1227 предвижда, че в съответствие с член 6, параграф 2 от Регламент № 1191/69 предприятията, чиято дейност се състои главно в регионални услуги за автомобилен транспорт, могат да поискат от МИТ пълно или частично преустановяване на задължение за обществена услуга, което им е било наложено, в случаите, когато това задължение не е било преустановено. Така въз основа на Декрет № 1227/69 на 8 януари 1981 г. италианските органи отпускат на жалбоподателя средства за компенсиране на финансовите тежести, произтичащи от наложените на концесионерите в периода 1972—1974 г. тарифни задължения.

27 Жалбоподателят се е възползвал и от разпоредбите на legge n. 877 Interventi urgenti per gli autoservizi pubblici di linea di competenza statale (Закон № 887 от 13 декември 1986 година за спешни мерки за обществени услуги за автобусните линии от компетентност на държавата) (GURI № 295 от 20 декември 1986 г.), който предвижда, че на предприятията, обслужващи редовни автобусни линии от компетентност на държавата и международни автобусни линии на границите на Италия, следва да се отпусне помощ, определена въз основа на изминатите между 1 април 1972 г. и 1986 г. разстояния.

28 Впоследствие жалбоподателят не получава повече компенсации.

29 Освен това член 4, параграф 4, буква b) от legge n. 59 Delega al Governo per il conferimento di funzioni e compiti alle regioni ed enti locali, per la riforma della pubblica amministrazione e per la semplificazione amministrativa (Закон № 59 от 15 март 1997 година за делегиране на правителството на правомощия за възлагането на функции и задачи на регионите и органите на местно самоуправление за реформа на публичната администрация и опростяване на административните структури) (редовна притурка № 56 на GURI № 63 от 17 март 1997 г.), изменен с Decreto legislativo n.°422 Conferimento alle regioni ed agli enti locali di funzioni e compiti in materia di trasporto pubblico locale, a norma dell'articolo 4, comma 4, della legge 15 marzo 1997, n. 59 (Законодателен декрет № 422 от 19 ноември 1997 г. за възлагане на регионите и органите на местно самоуправление на функции и задачи във връзка с местния обществен транспорт по силата на член 4, четвърта алинея от Закон № 59 от 15 март 1997 година) (GURI № 287 от 10 декември 1997 г.), гласи:

„да се предвиди, че регионите и органите на местно самоуправление в рамките на съответните си правомощия регулират осъществяването на услугите, независимо от реда и условията, при които се осъществяват, и независимо от използваната за възлагането им форма било на концесия, било чрез договори за обществена услуга при реда и условията, предвидени в членове 22 и 25 от Закон № 142 от 8 юни 1990 година, съобразени с членове 2 и 3 от Регламент (ЕИО) № 1191/69 и Регламент (ЕИО) № 1893/91, които гарантират финансовата сигурност и осигуряване на средства от бюджета и които осигуряват от настоящия момент до 1 януари 2000 г. постигането на съотношение от поне 0.35 между приходите от трафика и експлоатационните разходи след приспадане на инфраструктурните разходи след прилагането на Директива 91/440/ЕИО по отношение на железопътния транспорт с регионално и местно значение; да се определят редът и условията за насърчаване на преодоляването на монополните положения в управлението на градските и извънградските превози и за въвеждане на нормите на конкуренцията при периодичното възлагане на услуги; до 1 януари 2000 г. да се определят редът и условията, при които регионите ще заменят договора за обществена услуга между държавата и Ferrovie dello Stato Spa с техни собствени самостоятелни договори за регионална услуга“.

Искове, предявени от жалбоподателя пред националните юрисдикции

30 На 22 октомври 1999 г. жалбоподателят иска от МИТ да му изплати компенсация за задълженията за обществена услуга, които изпълнява при експлоатацията на междурегионалните автобусни линии за периода 1987—1999 г. Понеже МИТ отказва да изплати тази компенсация, тъй като молбата на жалбоподателя не отговаряла на предвидените в член 4 от Регламент № 1191/69 условия за отпускане на такава компенсация, жалбоподателят оспорва решението на МИТ с извънредна жалба до президента на Италианската република. Тази жалба е отхвърлена с указ на президента на Италианската република от 10 октомври 2002 г.

31 През 2004 г. жалбоподателят сезира Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Регионален административен съд Lazio, Италия, наричан по-нататък „PAC Lazio“), за да бъде признато правото му да получи сумата от 66 891 982 eur в замяна на направените разходи във връзка с изпълнението на задълженията за обществена услуга считано от 1987 г. или като годишна компенсация по силата на Регламент № 1191/69, изменен с Регламент № 1893/91, или като обезщетение за вреди и пропуснати ползи, или с иск за неоснователно обогатяване по силата на член 2041 от италианския граждански кодекс. С решение от 12 януари 2009 г. (№ 112/2009, наричано по-нататък „решението на PAC Lazio“) PAC Lazio отхвърля като недопустими исканията на жалбоподателя, основаващи се на Регламент № 1191/69, изменен с Регламент № 1893/91, както и тези на основание член 2041 от италианския граждански кодекс. По-конкретно в това отношение PAC Lazio приема въз основа на италианския процесуален принцип, според който решението се постановява не само по реално повдигнатите, но и по имплицитно повдигнатите въпроси (il giudicato copre il dedotto e il deducibile), че с президентския указ от 10 октомври 2002 г. вече има имплицитно произнасяне по искането, основано на Регламент № 1191/69, изменен с Регламент № 1893/91. Освен това PAC Lazio отхвърля искането за обезщетение за вреди и пропуснати ползи като неоснователно.

32 На 9 март 2009 г. жалбоподателят подава до Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия) въззивна жалба срещу решението на PAC Lazio, точка 31 по-горе.

33 С решение от 3 март 2010 г. (№ 1405/2010, наричано по-нататък „решението на Consiglio di Stato“) Consiglio di Stato изменя решението на PAC Lazio, като приема, че в качеството си на доставчик на обществена услуга жалбоподателят има право да получи компенсаторни плащания за разходите, направени за осъществяването на тази услуга, по силата на членове 6, 10 и 11 от Регламент № 1191/69. Consiglio di Stato уточнява, че размерът на тези плащания трябва да се определи въз основа на член 35 от decreto legislativo n. 80 Nuove disposizioni in materia di organizzazione e di rapporti di lavoro nelle amministrazioni pubbliche, di giurisdizione nelle controversie di lavoro e di giurisdizione amministrativa, emanate in attuazione dell'articolo 11, comma 4, della legge 15 marzo 1997, n. 59. (Законодателен декрет № 80 от 31 март 1998 година за приемане на нови разпоредби във връзка с организацията и с трудовите правоотношения в публичната администрация, за компетентността по трудови спорове и за компетентността по административни спорове, приети в съответствие с член 11, параграф 4 от Закон № 59 от 15 март 1997 година) (редовна притурка на GURI № 82 от 8 април 1998 г.) от публичните власти на базата на достоверни данни за сметките на жалбоподателя, въз основа на които може да се изчисли разликата между разходите, които следва да се отнесат към частта от дейността на жалбоподателя, свързана със задължението за обществена услуга, и генерираните от тази дейност приходи.

34 Consiglio di Stato обаче спира производството по иска за вреди и пропуснати ползи, с мотива че едва след като италианските публични органи изчислят дължимите като компенсация суми, ще бъде възможно да се отграничи всяка остатъчна загуба, която не е включена в това изчисление, която тогава ще трябва да се претендира и докаже от жалбоподателя. Consiglio di Stato приема

освен това, че след като е уважил искането на жалбоподателя да му бъде признато правото да получи компенсация, не следва да се произнася по искането за неоснователно обогатяване на основание на член 2041 от италианския граждански кодекс.

35 По искане на жалбоподателя на 1 април 2011 г. Consiglio di Stato постановява определение, с което задължава МИТ в изпълнение на решението му, точка 33 по-горе, да направи изчисление на компенсаторните плащания.

36 На 17 януари 2012 г. поради трудностите, които МИТ има във връзка с изчислението на компенсаторните плащания, и по искане на жалбоподателя Consiglio di Stato постановява ново определение, с което назначава панел от трима независими експерти със задача да изчислят размера на дължимите на жалбоподателя компенсаторни плащания в изпълнение на решението му, точка 33 по-горе.

37 Тъй като експертите не достигат до единодушно заключение, на 20 август 2012 г. е представен доклад на мнозинството, подписан от двама от експертите, чието заключение е, че дължимите на жалбоподателя компенсаторни плащания възлизат на 22 049 796 eur, а на 29 август 2012 г. — доклад на малцинството, подписан от третия член и председател на панела от експерти, който заключава, че наличните данни не са достатъчни за определяне на компенсацията, на която следва да се признае, че жалбоподателят има право, и следователно не може да му бъде изплатена никаква компенсация.

Административно производство

38 След определението на Consiglio di Stato от 1 април 2011 г. на 18 май 2011 г. италианските органи уведомяват Европейската комисия за отпусната в полза на жалбоподателя компенсация за предоставянето на услуги за междурегионален автобусен превоз съгласно задължение за обществена услуга, изпълнявано през периода 1987—2003 г., както е постановено в решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе.

39 Повече информация за мярката, предмет на уведомлението, е предоставена от италианските органи на 12 юли 2011 г., 5 октомври 2011 г., 20 февруари 2012 г., 2 и 28 март 2012 г. и 17 април 2012 г.

40 С писмо от 31 май 2012 г. Комисията уведомява италианските органи за решението си да открие официална процедура за разследване по член 108, параграф 2 ДФЕС и приканва заинтересованите страни да представят становища.

41 Италианските органи изпращат коментарите си по решението за откриване на официалната процедура по разследване с писма от 1 юни 2012 г., 24 септември 2012 г. и 11 октомври 2012 г.

42 Жалбоподателят, в качеството си на трета заинтересована страна, изпраща коментари в отговор на решението за откриване на официалната процедура по разследване на 4 август 2012 г., 31 октомври 2012 г. и 13 декември 2012 г.

43 Италианските органи представят мнения по информацията от третата заинтересована страна с писма от 28 ноември 2012 г., 4 декември 2012 г., 19 декември 2012 г. и 10 януари 2013 г.

Обжалваното решение

44 На 2 октомври 2013 г. Комисията приема Решение 2014/201/ЕС относно компенсацията, платима на Simet SpA за услугите за обществен транспорт, предоставяни през периода 1987—2003 г. (мярка за държавна помощ SA.33037 (2012/C) — Италия) (ОВ, L 114, 2014 г., стр. 67, наричано

по-нататък „обжалваното решение“), с което приема, че мярката, за която италианските органи са изпратили уведомление, представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 от ДФЕС, несъвместима с вътрешния пазар.

45 В обжалваното решение Комисията първо посочва, че мярката, предмет на уведомлението, може да се вмени на държавата, предполага използването на държавни ресурси, осигурява на жалбоподателя икономическо предимство, има селективен характер и може да наруши конкуренцията до такава степен, че да засегне търговията между държавите членки. В този контекст Комисията отбелязва, че мярката, предмет на уведомлението, отговаря на втория критерий, установен от Съда в решение от 24 юли 2003 г., Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Rec, наричано по-нататък „решение Altmark“, EU:C:2003:415), според който параметрите, въз основа на които се изчислява компенсацията, трябва да бъдат установени предварително по обективен и прозрачен начин. Въз основа на това Комисията заключава, че мярката, предмет на уведомлението, представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

46 След това Комисията разглежда възможността от гледна точка на член 17, параграф 2 от Регламент № 1191/69 мярката, предмет на уведомлението, да се счита за компенсация, която не подлежи на процедурата по предварително уведомление, предвидена в член 108, параграф 3 ДФЕС.

47 За целта Комисията, от една страна, проверява дали италианските органи са наложили едностранно на жалбоподателя задължение за обществена услуга по смисъла на член 1 от Регламент № 1191/69. Във връзка с това Комисията първо отбелязва, че фактът, че жалбоподателят по своя инициатива иска подновяване на спецификациите за концесия за всичките шестнадесет години през разглеждания период, не може да бъде съвместен с твърдението за едностранно налагане на задължение за обществена услуга. На второ място, тя посочва, че сам по себе си фактът, че в тези спецификации се предвиждат тарифите, маршрутите и честотата и времето на услугите, които трябва да се спазват, не означава задължително, че в резултат на предоставените концесии на жалбоподателя са наложени едностранно задължения за обществена услуга. На трето място, Комисията посочва, че жалбоподателят не представя никакви доказателства относно действително предоставяни от него услуги по превоз на пощенски пратки, нито каквото и да е доказателство за свързаните с тях нетни разходи. На четвърто място, във връзка с тарифите, които жалбоподателят е могъл да прилага за предоставяната от него услуга за превоз на пътници, Комисията смята, че макар те да са били одобрени от МИТ и да се прави позоваване на регулирани тарифи, това само по себе си не означава, че първоначално тарифите не са били определени от операторите. Във всички случаи тези регулирани тарифи не представляват тарифно задължение по смисъла на член 2, параграф 5 от Регламент № 1191/69, тъй като тази разпоредба не се прилага по отношение на задължения, произтичащи от общи мерки на ценова политика, прилагана към икономиката като цяло, или за мерки, предприети по отношение на транспортни тарифи и условия като цяло с оглед на организацията на транспортния пазар или на част от него. На пето място, що се отнася до отказите на МИТ да уважи исканията на жалбоподателя за въвеждане на нови услуги или за разширяване на съществуващи услуги, Комисията отбелязва, че причина за тези откази е начинът, по който извършването на услуги за редовен автобусен превоз на пътници е уредено в Закон № 1822/1939, който допуска създаването на нови концесии за нови услуги или разширяване на обхвата на съществуващи концесии, само доколкото новите концесии не биха нарушили правата на другите оператори. Комисията отбелязва освен това, че като цяло жалбоподателят не представя никакви доказателства, че е правил искания за промяна на елементи от предоставяните услуги, посочени в спецификациите, нито че те са били отхвърлени от МИТ.

48 От друга страна, Комисията проверява дали предоставената на жалбоподателя компенсация е съобразена с предвидената в Регламент № 1191/69 обща процедура за компенсация.

49 Първо, Комисията отбелязва, че според член 10 от Регламент № 1191/69 в случай на задължение за експлоатиране или за превоз размерът на компенсацията трябва да е равен на разликата между намаляването на финансовата тежест и намаляването на приходите на предприятието, ако цялото или част от въпросното задължение е било преустановено за разглеждания период от време. Според съдебната практика обаче предвиденото в тази разпоредба изискване не е изпълнено, когато не е възможно въз основа на сигурни данни от счетоводството на дружеството да се установи разликата между разходите, свързани с частта от дейността му в зоната, която е обект на концесия, и съответната печалба, и следователно не е възможно да се изчисли допълнителният разход, произтичащ от изпълнението на задълженията за обществена услуга. Комисията посочва също, че според член 1, параграф 5 от Регламент № 1191/69 в редакцията му, приложима, считано от 1 юли 1992 г., от транспортно предприятие, осъществяващо не само услуги, предмет на задължения за обществени услуги, но и занимаващо се с други дейности, се изисква съответните услуги да се осъществяват при спазване на следните условия: първо, отчетите за дейността, отнасящи се до всяка от тези дейности, да са отделни и частта от съответстващите им активи да се използва в съответствие с действащите счетоводни правила и второ, разходите да са балансирани от приходите от дейността и плащанията от публични органи, без всякаква възможност за прехвърляне от един сектор в друг на дейността на предприятието. Доколкото обаче жалбоподателят не е прилагал реално раздело отчитане за различните услуги, предоставяни от него до 2002 г. и с оглед на съмненията относно надеждността на сметките за разходи по отношение на разделното отчитане за 2002 г. и 2003 г., тъй като няма доказателства, че тези сметки за разходи са използвани от ръководните органи на жалбоподателя за упражняване на контрол на неговите дейности, Комисията приема, че член 10 не е спазен.

50 На второ място, Комисията приема, че жалбоподателят не е доказал, че е спазил член 5, параграф 1 от Регламент № 1191/69, според който икономическите неизгоди трябва да се определят, като се вземат под внимание последствията от задължението за дейността на предприятието като цяло, нито че е спазил изискването по член 13 от същия регламент, по силата на който размерът на компенсацията трябва да се определи предварително.

51 На трето и последно място, Комисията посочва, че общата процедура за компенсация е прилагана за дейностите по междурегионален автобусен превоз на жалбоподателя само до влизането в сила на Регламент № 1893/91 на 1 юли 1992 г. и не може да се прилага за компенсация за периода 1987—2003 г.

52 При това положение Комисията установява, че не може да се приеме, че мярката, предмет на уведомлението, е в съответствие с общата процедура за компенсация, предвидена в Регламент № 1191/69.

53 Въз основа на това Комисията стига до заключението, че мярката, предмет на уведомлението, не е освободена от задължителното предварително уведомление въз основа на член 17, параграф 2 от Регламент № 1191/69.

54 Накрая Комисията разглежда съвместимостта на мярката, предмет на уведомлението, със законодателството, което е в сила към момента на приемане на обжалваното решение, а именно с Регламент № 1370/2007. След като отбелязва, че мярката, предмет на уведомлението, не е съобразена с някои предвидени в член 4 от този регламент задължения относно съдържанието на договора за обществена услуга, в член 6, параграф 1, както и в приложението към същия регламент, относно разделното отчитане на бенефициера на компенсацията и начина на определяне на максималния размер на компенсацията, въз основа на това Комисията заключава, че компенсацията, постановена от Consiglio di Stato, няма да бъде изплатена в съответствие с разпоредбите на Регламент № 1370/2007 и следователно мярката, предмет на уведомлението, е несъвместима с вътрешния пазар. Освен това Комисията не приема довода на жалбоподателя, че Consiglio di Stato не осъжда МИТ да му изплати компенсация за задължения

за обществена услугата въз основа на Регламент № 1191/69, а го осъжда да го обезщети за незаконното налагане на задължения за обществена услуга по смисъла на член 1, параграфи 3 и 5 от този регламент. Във връзка с това Комисията отбелязва, че от решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе, се установява, че той признава правото на жалбоподателя да получи компенсация на основание на членове 6, 10 и 11 от Регламент № 1191/69 и отхвърля предявения от жалбоподателя иск за обезщетение. Комисията допълва, че във всеки случай предоставяне на обезщетение в полза на жалбоподателя за предполагаемото едностранно и незаконно налагане на задължения за обществена услуга, изчислено въз основа на общата процедура за компенсация, заложена в Регламент № 1191/69, ще е в нарушение на членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС, защото от гледна точка на жалбоподателя то ще доведе до същия резултат, както и предоставяне на компенсация за задължение за обществена услуга за разглеждания период, въпреки факта, че спецификациите за концесията, уреждащи въпросните услуги, не са в съответствие с материалноправните изисквания на Регламент № 1191/69, нито с тези на Регламент № 1370/2007.

55 Разпоредителната част на обжалваното решение гласи следното:

„Член 1

Плащанията на компенсация за Simet, за които италианските органи са изпратили уведомление, представляват държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Мярката не е освободена от предварително уведомление въз основа на член 17, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1191/69.

Помощта не е съвместима с вътрешния пазар, тъй като условията на Регламент (ЕО) № 1370/2007 не са изпълнени. Следователно помощта не може да се приведе в действие от италианските органи.

Член 2

Адресат на настоящото решение е Италианската република“.

Производство и искания на страните

56 Жалбоподателят подава настоящата жалба на 6 януари 2014 г.

57 Комисията представя писмения си отговор на 24 март 2014 г.

58 На 12 май 2014 г. жалбоподателят подава писмена реплика. На 28 август 2014 г. Комисията подава писмена дуплика.

59 На 4 юни 2015 г. в рамките на процесуално-организационните мерки, посочени в член 64, параграф 3, букви а) и б) от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., Общият съд изпраща на жалбоподателя въпрос, на който той трябва да отговори писмено. Жалбоподателят отговаря на този въпрос на 12 юни 2015 г.

60 Устните състезания на страните и техните отговори на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание на 14 юли 2015 г.

61 Жалбоподателят иска Общият съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

62 Комисията иска Общият съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта

63 Комисията изтъква, че тъй като в репликата жалбоподателят оттегля искането си за изпълнение на решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе, той няма правен интерес от настоящото дело, тъй като предмет на обжалваното решение е точно уведомлението за компенсацията, на която жалбоподателят би имал право в изпълнение на това решение според доклада на мнозинството, изготвен в производството за изпълнение.

64 Във връзка с това следва да се припомни, че правният интерес е условие за допустимостта на жалбата за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице. Такъв интерес съществува, когато отмяната на обжалвания акт сама по себе си може да има правни последици и когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. решение от 18 март 2010 г., Centre de Coordination Carrefour/Комисия, T-94/08, Сб., EU:T:2010:98, т. 48 и цитираната съдебна практика). Правният интерес трябва да е възникнал и все още съществуващ и се преценява към датата на подаване на жалбата.

65 Освен това той трябва да продължава да е налице до произнасяне на съдебното решение, тъй като иначе няма да има основание за постановяване на решение по същество (вж. решение Centre de Coordination Carrefour/Комисия, т. 64 по-горе, EU:T:2010:98, т. 49 и цитираната съдебна практика).

66 Следва също да се припомни, че ако интересът, на който се позовава жалбоподател, е свързан с бъдещо правно положение, той трябва да установи, че засягането му изглежда сигурно още в настоящия момент (определение от 27 март 2012 г., European Goldfields/Комисия, T-261/11, EU:T: 2012:157, т. 29).

67 В случая, както от обжалваното решение, така и от писмените изложения на жалбоподателя се установява, че италианските органи два пъти отказват да изпълнят решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе, с което са осъдени да изплатят компенсация на жалбоподателя, поради което по искане на жалбоподателя Consiglio di Stato постановява едно първо определение за изпълнение на 1 април 2011 г. и второ определение за изпълнение на 17 януари 2012 г.

68 В репликата жалбоподателят посочва, че оттегля иска си за изпълнение на решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе, и си запазва правото да предяви нов иск.

69 В отговор на въпрос, поставен от Общия съд на основание на член 64, параграф 3, букви а) и б) от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., на който трябва да бъде даден писмен отговор, жалбоподателят уточнява, че е оттеглил иска си за изпълнение на решението на Consiglio di Stato, т. 33 по-горе, но не се е отказал от него и следователно си е запазил възможността да предяви отново иск за изпълнение на решението на Consiglio di Stato, преди да изтече

давностният срок, т.е. преди 9 март 2020 г. Според жалбоподателя той продължавал да има правен интерес от разрешаването на спора по настоящото дело, с оглед на предявяването на нов иск за изпълнение на решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе.

70 От това следва, че не е сигурно, че жалбоподателят ще продължи действията по иска си за изпълнение на решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе.

71 В случая обаче това обстоятелство само по себе си не може да доведе до отпадане на правния интерес на жалбоподателя.

72 Наистина, в случай че Общият съд трябва да отмени обжалваното решение, при всички положения ще остане задължението на италианските органи да изпълнят решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе, и то независимо от оттеглянето на иска на жалбоподателя за изпълнение на посоченото решение.

73 Следва освен това да се отбележи, че според самия текст на обжалваното решение италианските органи са решили „да изчакат оценката за мярката, предмет на уведомлението, от Комисията, преди да изпълнят решението [на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе и определението му от 1 април 2011 г.] и да платят компенсацията на [жалбоподателя]“.

74 С оглед на изложените по-горе съображения се налага изводът, че жалбоподателят продължава да има правен интерес от разрешаването на спора.

По съществото на спора

75 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят по същество повдига пет основания. Първото основание е изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС и на Регламент № 1191/69, тъй като Комисията допуснала фактическа грешка, явни грешки в преценката и не проучила достатъчно случая. Второто основание е изведено от нарушение на принципите относно поправянето на вредите, претърпени от частноправни субекти поради нарушаване на правото на Съюза от държава членка. Третото основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране. Четвъртото основание е изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС поради допуснати от Комисията явни грешки в преценката относно съобразяването на мярката, предмет на уведомлението, с общата процедура за компенсация, предвидена в Регламент № 1191/69. Петото основание е изведено от обстоятелството, че като взема предвид в обжалваното решение докладите на панела от експерти, по които Consiglio di Stato още не се е произнесъл, Комисията пречи на правораздавателната дейност на националния съд.

По първото основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС и на Регламент № 1191/69

76 Първото основание по същество се разделя на две части. Първата част е изведена от допусната от Комисията фактическа грешка, тъй като тя неправилно приема, че Consiglio di Stato осъдил МИТ да изплати на жалбоподателя компенсация въз основа на Регламент № 1191/69. Втората част е изведена от явна грешка в преценката или от липса на разследване, тъй като Комисията не се съобразила с факта, че националното законодателство, въз основа на което на жалбоподателя били наложени задълженията за обществена услуга, противоречало на Регламент № 1191/69.

– По първата част от първото основание, изведена от фактическа грешка

77 Жалбоподателят твърди, както в административното производство, че Consiglio di Stato не осъжда МИТ да му изплати компенсация въз основа на Регламент № 1191/69, а го осъжда да го обезщети за вредите, които са му причинени от едностранното налагане на задължения за обществена услуга в нарушение на посочения регламент за периода 1987—2003 г. Според жалбоподателя Consiglio di Stato, в съответствие с изрично предвиденото в член 35 от Законодателен декрет № 80/1998, препраща към Регламент № 1191/69, приложим по време на фактите по делото, единствено за определянето на подходящите критерии за количествено определяне на щетите. Наистина, според жалбоподателя Consiglio di Stato не разрешава спора, прилагайки Регламент № 1191/69, а с оглед на изложените от жалбоподателя основания той само препраща към предвидените в този регламент критерии за количествено определяне на ефективното обезщетение за разходите, направени за изпълнението на задълженията за обществена услуга въз основа на вътрешното право. С други думи, Consiglio di Stato признал правото на обезщетение само за загубата, претърпяна поради прилагането на неговата практика в тази област.

78 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя и иска първата част да бъде отхвърлена.

79 Във връзка с това е важно да се отбележи, че становището на жалбоподателя означава да се приеме, че мярката, предмет на уведомлението, не е компенсация за налагането на задължения за обществена услуга, по смисъла на решение Altmark, точка 45 по-горе (EU:C:2003:415) или на Регламент № 1191/69, а присъдено от националния съд обезщетение за вредите, причинени от налагането на задължения за обществена услуга в нарушение на приложимото право на Съюза.

80 Важно е да се посочи обаче, че това становище се оспорва от прочита на решението на PAC Lazio, точка 31 по-горе, и на решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе.

81 Наистина, от решението на PAC Lazio, точка 31 по-горе, се установява, че през 2004 г. жалбоподателят сезира тази юрисдикция, за да му бъде признато правото да получи сумата от 66 891 982 EUR в замяна на направените разходи във връзка с изпълнението на задължения за обществена услуга, считано от 1987 г., като годишна компенсация по силата на Регламент № 1191/69, изменен с Регламент № 1893/91, или като обезщетение за вреди и пропуснати ползи, или с иск за неоснователно обогатяване по силата на член 2041 от италианския граждански кодекс (вж. т. 31 по-горе).

82 След това е добре да припомним, както Комисията, съдържанието на решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе.

83 В точка 2 от решението си, точка 33 по-горе, Consiglio di Stato описва приложимата правна уредба, като припомня, че в Закон № 1822/1939 е уредено предоставянето на частни оператори на концесия за автобусни линии, отговорност на държавата, доколкото това не конкурира предоставените вече концесии, и позволява на МИТ да изплаща помощи на километър за въвеждането и експлоатацията.

84 След това той подчертава, че в Регламент № 1893/91 „се прави ясно разграничение между транспортните услуги, представляващи особен обществен интерес (а именно „регионалните или местни услуги“), и транспортните услуги, за които са премахнати окончателно задълженията за обществена услуга, без да се изключва възможността публичната администрация да сключва договори за обществена услуга, за да осигури предоставянето на достатъчно транспортни услуги, и без това да се отразява на гаранциите за конкретни социални категории“.

85 Consiglio di Stato отбелязва освен това, че „Съдът се е произнесъл [в решение Altmark] относно естеството на изплащаните от държавите членки компенсации в областта на транспортните услуги, за да не се включват в категорията на държавните помощи“.

86 Въз основа на това Consiglio di Stato заключава, че „предприемачът, който по силата на задължения за обществена услуга предоставя обществени транспортни услуги, […] има право да получи компенсация за разходите, които прави“.

87 След това Consiglio di Stato посочва, че поради това „[с] оглед на описаната правна уредба, следва да се провери дали в случая [жалбоподателят] има право на предвидените компенсации“.

88 Както правилно подчертава Комисията, изложените по-горе доводи на Consiglio di Stato показват, че той е разгледал основателността на искането на жалбоподателя да получи компенсация за изпълнението на някои задължения за обществена услуга.

89 Освен това, след като обяснява, че „предявеното по съдебен ред от дружеството искане да му бъде признато правото на компенсация“, е допустимо, обратно на това, което е присъдил TAC Lazio, Consiglio di Stato посочва, че в член 1, параграф 5 от „Регламент (ЕИО) № 1191/69 на Съвета от 26 юни 1969 година, изменен с Регламент (ЕИО) № 1893/91“, изрично се предвижда възможността за поддържане или налагане на задължения за обществена услуга за градски, крайградски и регионални услуги. Той допълва, че в тези случаи държавите членки следва да компенсират разходите, произтичащи от решението да се поддържат или наложат едностранни задължения за услуга, като следват посочените в членове 10, 11 и 12 от Регламент № 1191/69 методи, независимо от исканията, посочени в член 4 от посочения регламент. Consiglio di Stato уточнява, че италианският законодател „не само не е използвал тази възможност, но като е приел член 4, параграф 4 от Закон № 59/97 и разпоредбите на Законодателен декрет № 422/97, той е предвидил, че договорите за обществена услуга [трябва] да се сключват със задължението за изплащане на компенсация за задълженията за обществена услуга“.

90 След като припомня, че Регламент № 1191/69 е с директно приложение, Consiglio di Stato продължава, като посочва, че „от изложеното по-горе следва […], че не би могло да се отхвърли искането на доставчика на обществена услуга за възстановяване на реално направените поради доставянето на обществената услуга разходи“.

91 Consiglio di Stato прави следния извод:

„Искът следва да се уважи […] въз основа на изложените в настоящото решение мотиви и поради това да се приеме, че дружеството ищец има право да получи компенсацията, предвидена в членове 6, 10 и 11 от Регламент (ЕИО) № 1191/69, чийто размер, по силата на член 35 от Законодателен декрет № 80 от 1998 г., ще трябва да се определи от администрацията […] въз основа на надеждни данни от счетоводните документи на заинтересованото лице, от които се установява разликата между разходите, свързани с частта от дейността на заинтересованото лице, върху която се отразяват задълженията за обществена услуга, и съответните приходи. При сегашното положение не е възможно да се уважат предявените от жалбоподателя искания за обезщетение, тъй като едва след определянето на размера от администрацията евентуално ще може да се установи остатъчна вреда, непокрита от този размер, като тази вреда ще трябва да бъде обоснована и доказана от съответното дружество. Тъй като главното искане е уважено, не е необходимо съдебният състав да разглежда иска за неоснователно обогатяване, предявен от жалбоподателя при условията на евентуалност“.

92 Поради това Consiglio di Stato „осъжда министерството […] да заплати сумите, които ще бъдат определени в съответствие с член 35 от Законодателен декрет № 80 от 1998 г., в срока и по реда, посочени от настоящия състав“.

93 Следователно от решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе, се установява също, че той, от една страна, признава правото на жалбоподателя да се ползва от предвидената в членове 6, 10 и 11 от Регламент № 1191/69 компенсация за задълженията за обществена услуга, които са му били наложени, и от друга страна, осъжда МИТ да заплати на жалбоподателя като компенсация сума, която трябва да бъде определена от администрацията в съответствие с член 35 от Законодателен декрет № 80/1998.

94 В член 35, параграф 1 от Законодателен декрет № 80/1998 се предвижда, че административният съд се произнася по исканията за обезщетение в споровете, за които има изключителна компетентност. В параграф 2 от тази разпоредба е предвидено, че в пределите на своята компетентност административният съд може да определи критериите, въз основа на които администрацията трябва да предложи изплащането на определена сума в полза на ищеца в разумен срок.

95 Обратно на това, което твърди жалбоподателят, обаче само позоваването на член 35 от Законодателен декрет № 80/1998 не позволява да се приеме, че целта на мярката, предмет на уведомлението, непременно е била обезщетяване за вредата, причинена от нарушаването на Регламент № 1191/69 с националното законодателство по смисъла на решение от 22 януари 1976 г., Russo (60/75, Rec, EU:C:1976:9, т. 9).

96 Трябва наистина да се отбележи, че от текста на решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе, следва, че той не установява незаконосъобразността на националната правна уредба от гледна точка на Регламент № 1191/69, а просто не прилага тази правна уредба, за да установи наличието на право на компенсация, въз основа на посочения регламент.

97 Следва също да се отбележи, че плащането, което МИТ е осъдено да направи, трябва да се осъществи като компенсация, която според текста на решението трябва да отговаря на разходите, произтичащи от наложените на жалбоподателя задължения за обществена услуга.

98 Следва да се отбележи още, че Consiglio di Stato изрично спира производството по предявения от жалбоподателя иск за обезщетение.

99 При тези обстоятелства следва да се приеме, че целта на мярката, предмет на уведомлението, не е поправяне на вредата, причинена от нарушаването на Регламент № 1191/69, а именно да се компенсират разходите, произтичащи от налагането на задължение за обществена услуга въз основа на разпоредбите на този регламент.

100 Впрочем Consiglio di Stato потвърждава това тълкуване на решението си, точка 33 по-горе, в определението си от 1 април 2011, в което посочва:

„В решение № 1405 от 2010 г., на чиито мотиви се основава съдебният състав, на дружеството Simet е признато правото да получи предвидената в членове 6, 10 и 11 от Регламент (ЕИО) № 1191/69 компенсация и се посочва, че в съответствие с член 35 от Законодателен декрет № 80 от 1998 г. размерът на тази компенсация трябва да се определи от администрацията в срок от 90 дни въз основа на надеждни данни за сметките на съответното предприятие, от които е видна разликата между разходите, разпределими към тази част от дейността на съответното предприятие, която е засегната от задължението за обществена услуга, и съответните приходи“.

101 От това следва, че тезата на жалбоподателя, че Комисията допуска фактическа грешка, като приема, че Consiglio di Stato осъжда МИТ да му изплати компенсация въз основа на Регламент № 1191/69, е необоснована.

102 Важно е впрочем да се отбележи, че ако мярката, предмет на уведомлението, трябва да се тълкува, както твърди жалбоподателят, не като компенсация за налагането на задължения за обществена услуга по смисъла на Регламент № 1191/69, а като обезщетение за вредата, причинена от налагането на задължения за обществена услуга в нарушение на този регламент, жалбоподателят не би могъл в същото време да твърди, че могло това обезщетение да не се квалифицира като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС само защото целта му била да се компенсира налагането на задължения за обществена услуга по смисъла на същия регламент.

103 В противен случай, както с основание отбелязва Комисията в съображения 131—133 от обжалваното решение, в такова положение, ако се приеме, че плащането, дължимо като компенсация, не е компенсация, а обезщетение, ще се създаде възможност за заобикаляне на прилагането на членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС.

104 Налага се обаче да се отбележи, че в случая жалбоподателят не излага никакъв довод, с който да може да се оспори констатацията, че мярката, предмет на уведомлението, има всички елементи на държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, така че тезата на жалбоподателя, че мярката, предмет на уведомлението, не е компенсация по смисъла на Регламент № 1191/69, а обезщетение за вредата, причинена от нарушаването на посочения регламент, във всеки случай не може да се възприеме.

105 Следователно първата част на първото основание трябва да се отхвърли.

– По втората част на първото основание, изведена от явна грешка в преценката или от липса на разследване относно съответствието на приложимото национално законодателство с правото на Съюза

106 По същество жалбоподателят излага две твърдения за нарушения на Комисията.

107 На първо място, жалбоподателят упреква Комисията за това, че не е изследвала служебно съответствието на националното законодателство с правото на Съюза. Според жалбоподателя, ако Комисията беше разгледала този въпрос, тя би разбрала, от една страна, че националното законодателство не е в съответствие с правото на Съюза и от друга страна, че по тази причина Consiglio di Stato не прилага националния закон и осъжда МИТ да го обезщети.

108 На второ място, жалбоподателят упреква Комисията за това, че в обжалваното решение приема, че той няма задължения за обществена услуга по силата на националното законодателство в нарушение на Регламент № 1191/69.

109 Комисията повдига възражение за недопустимост на втората част на първото основание с оглед на член 44, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., тъй като твърденията за нарушение на жалбоподателя не са свързани със заглавната част на първото основание, като жалбоподателят оспорва това възражение.

110 Комисията оспорва освен това и допустимостта на доказателствата, приложени от жалбоподателя към репликата в подкрепа на първото му твърдение за нарушение. Става въпрос за италиански законодателни актове, а именно Закон № 1822/1939, Закон № 32/2005 и Закон № 877/86, които жалбоподателят представил, за да докаже, че италианското законодателство противоречи на Регламент № 1191/69. Комисията твърди, че от една страна, целта, с която са представени тези документи, не е да се отговори на доводите в писмената защита и от друга страна, жалбоподателят могъл да представи тези документи с жалбата. При това положение Комисията смята, че тъй като няма уважителна причина за късното представяне на тези нови доказателства, трябва да се приеме, че те са недопустими.

111 Комисията освен това оспорва основателността на твърденията за нарушения на жалбоподателя.

112 Във връзка с това следва да се отбележи, че първото твърдение за нарушение на жалбоподателя се основава на три довода, които могат ясно да се разграничат. Първият довод е изведен от задължението на Комисията да разгледа служебно съответствието на националния закон с правото на Съюза. Той е свързан с нарушение на задължението за разследване. Вторият и третият довод са изведени съответно от несъответствието на националния закон с правото на Съюза и от обстоятелството, че това е причината, поради която Consiglio di Stato не прилага националния закон и осъжда МИТ да му заплати обезщетение. Те са свързани с твърдения за допуснати от Комисията грешки в преценката.

113 Второто твърдение за нарушение, с което жалбоподателят упреква Комисията за това, че приема, че той няма задължения за обществена услуга по силата на националното законодателство в нарушение на Регламент № 1191/69, лесно може да се свърже с явна грешка в преценката.

114 Налага се освен това да се отбележи, че независимо от начина, по който са формулирани твърденията за нарушение на жалбоподателя, Комисията е могла да ги разбере в достатъчна степен, за да им отговори по същество в писмената защита. От това следва, че възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията на основание на член 44, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., трябва да се отхвърли.

115 Следователно трябва да се прецени основателността на твърденията за нарушения на жалбоподателя.

116 Що се отнася до първото твърдение за нарушение, в самото начало следва да се отхвърлят като неоснователни доводите на жалбоподателя, че националното законодателство противоречи на правото на Съюза и поради тази причина Consiglio di Stato осъжда МИТ да заплати обезщетение на жалбоподателя, тъй като те само повтарят отхвърлената при разглеждане на първата част на първото основание теза.

117 Следва освен това да се отхвърли като неоснователен и доводът на жалбоподателя, според който Комисията трябвало да разгледа служебно съответствието на националния закон с правото на Съюза. Наистина, следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика Комисията не би могла да бъде упреквана, че не е взела предвид евентуални фактически или правни обстоятелства, които са могли да бъдат, но не са ѝ били представени по време на административната процедура, тъй като Комисията няма задължение да преценява служебно и въз основа на предположения какви обстоятелства са могли да ѝ бъдат представени (решения от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Rec, EU:C:1998:154, т. 60 и от 3 февруари 2011 г. Италия/Комисия, T-3/09, Сб., EU:T:2011:27, т. 84).

118 Впрочем налага се да се отбележи, че жалбоподателят не оспорва твърдението на Комисията, че в хода на административното производство, в което той участва като трета заинтересована страна, той не повдига въпроса за съответствието на националното законодателство с Регламент № 1191/69. При това положение първото твърдение за нарушение на жалбоподателя следва да се отхвърли като неоснователно, без дори да е необходимо произнасяне по допустимостта на приложения C1, C3 и C4 към репликата.

119 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, доколкото то, обратно на първото твърдение за нарушение, което е пряко свързано с първата част на първото основание, се отнася до явна грешка в преценката при прилагането на Регламент № 1191/69, Общият съд счита, че е уместно да го разгледа заедно с другите твърдения за нарушения в четвъртото основание, които са точно относно такива грешки в преценката.

120 С оглед на изложените по-горе съображения втората част на първото основание следва да се отхвърли, а следователно и първото основание в неговата цялост, с изключение на второто твърдение за нарушение от втората част, което ще бъде разгледано с четвъртото основание.

По второто основание, изведено от нарушение на принципите, регламентиращи поправянето на вредите, причинени на частноправни субекти поради нарушение на правото на Съюза от държава членка

121 Жалбоподателят твърди, че Consiglio di Stato установил, че с концесиите, които са му били предоставяни всяка година, се нарушавало правото му да получи компенсация въз основа на Регламент № 1191/69, а след влизането в сила на Регламент № 1893/91 — правото му да извършва предприемачески дейности, без задължения за обществена услуга. Поради това Consiglio di Stato осъдил МИТ да го обезщети за вредите в съответствие с принципите, регламентиращи отговорността на държава членка за вредите, причинени от приемането на противоречащи на правото на Съюза административни актове, и разпоредил размерът на обезщетението да се определи по справедлив начин, като се позовал на определените в Регламент № 1191/69 критерии за определяне на компенсацията за задълженията за обществена услуга, без да се изключва тяхното приспособяване към конкретното положение на жалбоподателя. Впрочем Consiglio di Stato изрично посочил, че ако бъдела доказана вреда, по-голяма от определената въз основа на критериите по този регламент, тя трябвало да бъде поправена отделно. Наистина, според жалбоподателя вредата могла да бъде по-голяма или по-малка от компенсаторната мярка, полагаща се на предприятието въз основа на Регламент № 1191/69. От това следвало, че като квалифицирала мярката, предмет на уведомлението, като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, Комисията нарушила установените от съдебната практика принципи, въз основа на които се поправят вредите, претърпени от частноправните субекти в резултат на нарушение на правото на Съюза.

122 В подкрепа на тази теза жалбоподателят посочва, че в случая констатираното от Комисията в обжалваното решение незачитане на критериите, установени с решение Altmark, точка 45 по-горе (EU:C:2003:415), не е релевантно, тъй като това решение се отнася за случаи, в които задълженията за обществена услуга могат да са наложени, докато от 1992 г. на жалбоподателя не могло да се налагат такива задължения. За предходния период незачитането на тези критерии потвърждавало незаконосъобразността на актовете, с които МИТ предоставяло годишните концесии. Според жалбоподателя неспазването на задължението за разделяне на сметките също не било релевантно, тъй като той не бил длъжен да разделя сметките след 1992 г., понеже, считано от тази година, не могло да му се налагат задължения за обществена услуга. Във всеки случай Регламент № 1191/69 налагал единствено задължението в сметките на предприятието да се разделят публичните средства от частните средства, за да се избегне кръстосаното субсидиране, и тъй като жалбоподателят не бил получил никаква компенсация, той не бил длъжен да разделя сметките си.

123 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя и иска жалбата да се отхвърли.

124 В това отношение се налага да се отбележи, че настоящото основание изхожда от предпоставката, че в случая Consiglio di Stato е осъдил администрацията да обезщети жалбоподателя за вредите, които той твърди, че е претърпял поради налагането на задължения за обществена услуга в нарушение на Регламент № 1191/69. Както обаче беше установено при разглеждането на първата част на първото основание, от решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе, се установява, че това предположение е неправилно, тъй като Consiglio di Stato не установява незаконосъобразността на националното законодателство, а признава правото на жалбоподателя да претендира компенсация на основание на членове 6, 10 и 11 от

Регламент № 1191/69 поради задълженията за обществена услуга, които са му били наложени, и осъжда МИТ да му заплати като компенсация разликата между разходите и приходите, свързани с изпълнението на тези задължения.

125 При това положение следва второто основание на настоящата жалба да се отхвърли като неоснователно, без дори да е необходимо да се изследва обосноваността на доводите на жалбоподателя относно неправилното, според него, прилагане на решение Altmark, точка 45 по-горе (EU:C:2003:415), и предвиденото в Регламент № 1191/69 задължение за счетоводно разделяне.

По третото основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране

126 В третото основание на жалбата жалбоподателят отново защитава тезата, че Consiglio di Stato осъжда МИТ да му заплати обезщетение поради налагането на задължения за обществена услуга в нарушение на Регламент № 1191/69. Освен тези съображения обаче той излага различни доводи и твърдения за нарушения, някои от които относно нарушение на задължението за мотивиране или липса на разследване, а други — относно явни грешки в преценката при прилагането на Регламент № 1191/69.

127 От съображения за яснота при излагането на жалбата твърденията за нарушения, свързани с явни грешки в преценката при прилагането на Регламент № 1191/69, каквито се твърди, че са налице, както и тези, повдигнати от жалбоподателя във втората част на първото основание, ще бъдат разгледани в рамките на четвъртото основание.

128 Впрочем, доколкото при разглеждането на първата част на първото основание вече беше отговорено на доводите на жалбоподателя относно фактическата грешка, каквато се твърди, че е допусната при тълкуването на решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе, в рамките на настоящото основание Общият съд ще разгледа само твърденията за нарушения на жалбоподателя, изведени от нарушение на задължението за мотивиране.

129 В самото начало следва да се припомни, че изискваното от член 296 ДФЕС мотивиране трябва да бъде съобразено с естеството на съответния акт и да показва по ясен и недвусмислен начин съображенията на институцията, която е автор на акта, така че да даде възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за приетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други заинтересовани лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (решения Комисия/Sytraval и Brink's France, т. 117 по-горе, EU:C:1998:154, т. 63, от 22 юни 2004 г., Португалия/Комисия, C-42/01, Rec, EU:C:2004:379, т. 66 и от 15 април 2008 г., Nuova Agricast, C-390/06, Сб., EU:C:2008:224, т. 79).

130 Освен това в рамките на контрола за спазване на изискването за излагане на мотиви Общият съд не може да разгледа материалноправната законосъобразност на мотивите, на които се позовава Комисията, за да обоснове решението си. От това следва, че в рамките на основание, изведено от липса на мотиви или от тяхната непълнота, твърденията за нарушения и доводите, с които се цели да се оспори основателността на обжалваното решение, са ирелевантни (решение от 15 юни 2005 г., Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, Rec, EU:T:2005:221, т. 58 и 59).

131 В светлината на тези принципи следва да се прецени дали в случая Комисията е изпълнила задължението си за мотивиране.

– По първото твърдение за нарушение, изведено от липсата на обяснения от страна на Комисията относно причините, поради които тя смята, че сметките на жалбоподателя не са надеждни

132 По същество жалбоподателят упреква Комисията за това, че в обжалваното решение не е обяснила защо смята, че сметките му не са надеждни, възприемайки по този начин доклада на малцинството от назначения от Consiglio di Stato панел от експерти, без да отговори на доводите в доклада на мнозинството от споменатия панел. В този контекст той упреква Комисията и за това, че самата тя не е прегледала сметките му.

133 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя и иска първата част на третото основание да се отхвърли.

134 В това отношение следва в самото начало да се отбележи, че упрекът на жалбоподателя за това, че Комисията не е прегледала счетоводните му документи, няма връзка с нарушение на задължението за мотивиране, чийто обхват беше припомнен по-горе в точка 129, а се отнася по-скоро до липса на разследване по случая.

135 Следва също да се посочи, че както се установява от обжалваното решение и обратно на това, което поддържа жалбоподателят, Комисията не оспорва надеждността на счетоводната документация на жалбоподателя за целия разглеждан период.

136 В съображение 115 от обжалваното решение Комисията припомня принципа, изложен от Съда по делото, по което е постановено решение от 7 май 2009 г., Antrop и др. (C-504/07, Сб., EU:C:2009:290), според който определените в член 10 от Регламент № 1191/69 изисквания не са изпълнени, когато „не е възможно въз основа на сигурни данни от счетоводството [на дружеството] да се установи разликата между разходите, свързани с частта от дейността [му] в зоната, която е обект съответните концесии, и съответната печалба и следователно не е възможно да се изчисли допълнителният разход, произтичащ от изпълнението на задълженията за обществена услуга“.

137 В съображение 117 Комисията посочва:

„В настоящия случай Simet е пропуснало да прилага съответно разделно отчитане за различните услуги, предоставяни от него, до 2002 г. и надеждността на сметките за разходи по отношение на разделното отчитане за 2002 г. и 2003 г. може да бъде поставена под въпрос, тъй като няма доказателства, че тези сметки за разходи са използвани от ръководните органи на дружеството за упражняване на контрол на неговите дейности. Следователно няма съответствие с член 10“.

138 В съображения 127 и 128 Комисията използва същите доводи, когато разглежда съвместимостта на мярката, предмет на уведомлението, с Регламент № 1370/2007, като посочва:

„[…] [В] член 6, параграф 1 се предвижда, че в случай на пряко възложени обществени поръчки за услуги компенсацията трябва да е в съответствие с разпоредбите на Регламент (ЕО) № 1370/2007 и разпоредбите, заложени в приложението, за да се гарантира, че компенсацията не надхвърля необходимото за изпълнение на задължението за обществена поръчка. В посоченото приложение се изисква, inter alia, разделно отчитане (точка 5) и се посочва как следва да се определи максималният размер на компенсацията.

Както е отбелязано в съображение 115 по-горе, през по-голямата част от периода, предмет на уведомлението (1987—2001 г.), Simet не прилага съответно разделно отчитане, а надеждността на сметките за разходите за 2002 г. и 2003 г. също може да се постави под въпрос. Следователно не е възможно да се докаже, че независимо каква компенсация в крайна сметка бъде постановена, тя не надвишава сумата, съответстваща на нетния финансов ефект, който се равнява на сбора от последиците — положителни или отрицателни — от изпълнението на задължението за обществени услуги върху приходите и разходите на оператора на обществени услуги (точка 2 от приложението)“.

139 От тези съображения се установява, че като се изключат финансовите години 2002 и 2003, Комисията не поставя под въпрос надеждността на сметките на жалбоподателя, а просто констатира, че при липсата на реално разделно отчитане не е възможно да се изключи всякакъв риск от свръхкомпенсиране, както се посочва в член 10 от Регламент № 1191/69 и в член 6, параграф 1 от Регламент № 1370/2007, така че за периода 1987—2001 г. твърдението за нарушение на жалбоподателя не се потвърждава от фактите.

140 Освен това, що се отнася до оспорването на надеждността на сметките за разходи за финансовите години 2002 и 2003, се налага да се посочи, че Комисията уточнява, че то е следствие от липсата на доказателства, че тези сметки за разходи са използвани от ръководните органи на жалбоподателя за упражняване на контрол на неговите дейности, така че жалбоподателят е могъл да разбере доводите на Комисията във връзка с това.

141 Ето защо следва настоящото твърдение за нарушение да се отхвърли изцяло.

– По второто твърдение за нарушение, изведено от липсата в обжалваното решение на обяснения от Комисията защо според нея процент на възвръщаемост, по-висок от суаповия процент плюс премия от 100 базисни пункта, по принцип не се смятал за подходящ за изчисляване на разумната печалба.

142 Жалбоподателят упреква Комисията за това, че твърди без никакви други мотиви, че процент на възвръщаемост, по-висок от суаповия процент плюс премия от 100 базисни пункта, по принцип не се смятал за подходящ за изчисляване на разумната печалба.

143 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя и иска първата част на третото основание да се отхвърли

144 Във връзка с това следва да се отбележи, че посоченото от жалбоподателя твърдение, което се отнася до процента на възвръщаемост, приложим спрямо капитала, инвестиран всяка година от жалбоподателя за експлоатацията на междурегионалните линии, се съдържа в съображение 129 от обжалваното решение, в частта от решението относно съвместимостта на мярката, предмет на уведомлението, с Регламент № 1370/2007.

145 Съображение 129 от обжалваното решение гласи следното:

„Освен това, при липсата на предварително определени параметри за компенсация, всяко разпределение на разходите трябва задължително да се извърши ex post въз основа на произволни допускания, както е направено в първоначалния доклад и в доклада на мнозинството. Комисията обаче не може да приеме допускането в доклада на мнозинството, че всяка предоставена от дружеството услуга следва задължително да представлява една и съща пропорция от приходите и разходите през дадена година. Освен това, тъй като изчисление ex post задължително ще доведе до пълна компенсация на разходите, понесени при предоставянето на услугата, Комисията смята, че процент на възвръщаемост на капитала, който

надвишава съответния суапов процент плюс 100 базисни пункта, както е приложено в първоначалния доклад и в доклада на мнозинството, по принцип не би се смятал за подходящ за изчисляване на разумната печалба“.

146 От съображение 129 се установява, че Комисията обосновава твърдението, че предложеният в доклада на мнозинството процент на възвръщаемост по принцип не би се смятал за подходящ за изчисляване на разумната печалба, с факта, че изчисление ex post на размера на компенсацията винаги ще води до пълна компенсация на разходите, направени за предоставянето на услугата, за която има задължения за обществена услуга. Следователно Комисията наистина обосновава твърдението си, като по този начин изпълнява задължението си за мотивиране.

147 Въпросът дали тази обосновка е подходяща, което впрочем жалбоподателят оспорва, спада към преценката на обосноваността на обжалваното решение. Следователно трябва да се приеме, че с оглед на цитираната по-горе в точка 130 съдебна практика изложените от жалбоподателя доводи в този смисъл са неотносими в рамките на основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране.

148 Поради това второто твърдение за нарушение от третото основание следва да се отхвърли като неоснователно.

149 С оглед на предходните съображения третото основание следва да се отхвърли като неоснователно.

По четвъртото основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС поради допуснати от Комисията няколко явни грешки в преценката при прилагането на Регламент № 1191/69

150 В жалбата си жалбоподателят излага няколко твърдения за допуснати от Комисията нарушения, свързани с явни грешки в преценката при прилагането на Регламент № 1191/69, които по същество могат да се обединят в едно-единствено основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС.

151 Жалбоподателят упреква Комисията за това, че приема, че при липсата на счетоводно разделяне с мярката, предмет на уведомлението, не може да се избегне рискът от свръхкомпенсиране и следователно тя не съответства на предвидената в Регламент № 1191/69 обща процедура за компенсация. Жалбоподателят поддържа във връзка с това, че преди 1992 г. той не бил длъжен да има отделни сметки, тъй като не получавал компенсация, и че от 1992 г. не могло да бъде задължаван да има отделни сметки, тъй като вече не могло да му се налагат едностранно задължения за обществена услуга. Той подчертава, че при тези обстоятелства по отношение на него не било приложимо решение Antrop и др., точка 136 по-горе (EU:C:2009:290). Впрочем според жалбоподателя предложеният в доклада на мнозинството метод за изчисляване позволявал да се избегне всякакъв риск от свръхкомпенсиране, тъй като той се основавал на възстановяване ex post на разходите, понесени за изпълнение на задълженията за обществена услуга.

– По първото твърдение за нарушение, изведено от факта, че Комисията греши, като приема, че жалбоподателят не е имал задължения за обществена услуга по смисъла на Регламент № 1191/69

152 По същество жалбоподателят упреква Комисията за това, че приема, че не е имал задължения за обществена услуга по смисъла на Регламент № 1191/69.

153 Комисията оспорва настоящото твърдение за нарушение.

154 Важно е да се подчертае, че това твърдение за нарушение се отнася до основния въпрос по настоящото дело. Наистина, налага се изводът, че макар в решението си, точка 33 по-горе, Consiglio di Stato да приема, че жалбоподателят има право да претендира компенсация по силата на членове 6, 10 и 11 от Регламент № 1191/69, той не посочва изрично на какво се основава това право в полза на жалбоподателя. Наистина, той само посочва, че такова право не може да бъде отказано на операторите на обществена услуга във връзка с понесените от тях разходи за посочената услуга.

155 Жалбоподателят твърди, че по този начин Consiglio di Stato прави логичния извод от факта, че като организира дейността за редовен автомобилен превоз на пътници като обществена услуга, чието осъществяване е възложено на частни предприятия при определени от държавата условия, националното законодателство по необходимост налага на тези предприятия, едно от които е жалбоподателят, вътрешно присъщи на понятието за обществена услуга задължения в нарушение на Регламент № 1191/69, който именно задължава държавите членки да премахнат тези задължения.

156 Тезата на жалбоподателя обаче не е убедителна по-специално по следните причини.

157 На първо място, що се отнася до задълженията, наложени на жалбоподателя по силата на решенията за годишни концесии между 1987 г. и 30 юни 1992 г., период, през който по отношение на фактите по делото се прилага Регламент № 1191/69 в първоначалната му редакция, следва да се припомни, че според член 1, параграфи 1 и 2 от този регламент задълженията, които държавите членки по принцип са длъжни да преустановят, са задължения, присъщи на концепцията за обществени услуги, както тя е дефинирана в посочения регламент, които задължения са наложени в сферата на железопътния, автомобилния и вътрешноводния транспорт.

158 Следва обаче първо да се посочи, че определянето на тарифите на пътник в решенията за годишни концесии и задължението за представяне на ценоразписа за предварително одобрение от местното бюро на МИТ не могат да се тълкуват като тарифни задължения по смисъла на член 2, параграф 5 от Регламент № 1191/69.

159 Наистина, според съдебната практика тарифното задължение се характеризира не само с определянето или одобряването на транспортните тарифи от държавен орган, но и с двойното кумулативно условие да става въпрос за „специални“ тарифни мерки, отнасящи се до определени категории пътници или услуги, или до определени линии, които освен това противоречат на търговския интерес на предприятието. Това тълкуване се потвърждава от член 2, параграф 5, втора алинея, в който се уточнява, че не представляват тарифни задължения „общи мерки на ценова политика“, нито „мерки, предприети по отношение на транспортни тарифи и условия като цяло с оглед на организацията на транспортния пазар или на част от него“. От това следва, че законово задължение с общо приложение, което налага одобряването от публичната власт на транспортните тарифи, не може само по себе си да се счита за „тарифно задължение“ по смисъла на член 2, параграф 5 от Регламент № 1191/69 (решение от 27 ноември 1973 г., Nederlandse Spoorwegen, 36/73, Rec, EU:C:1973:130, т. 11—13).

160 Налага се обаче да се отбележи, че макар жалбоподателят да твърди, че определянето на тарифите е противоречало на търговските му интереси, тъй като не е могло цените на автобусните билети да са по-високи от цените на билетите за втора класа на италианските железници, той не твърди и a fortiori, не доказва, че определянето на цените в решенията за годишните концесии се е отнасяло до определени категории пътници или услуги или до определени линии.

161 По-нататък, доколкото някои от съдържащите се в решенията за годишните концесии задължения относно определянето на трасето, както от гледна точка на направлението, така и на маршрута, относно броя курсове и тяхната периодичност, времето на пробега, незабавното съобщаване на всяко прекъсване, спиране или изменение на услугата, относно предварителното разрешение от местното бюро на МИТ за покупката на превозни средства, предназначени за услугата, или отреждането на превозни средства, предназначени за услугата, за други цели, относно издаването на билети за превоза на пътниците, багажите и на селскостопански пратки и тяхното запазване в продължение на пет години, относно контрола на счетоводството на жалбоподателя от служителите на местното бюро на МИТ, както и законовото задължение за безплатен превоз на пратки за сметка на пощенската администрация, могат да се разглеждат като „задължение за експлоатиране“ или „задължение за превоз“, съответно по смисъла на член 2, параграф 3 от Регламент № 1191/69 и на член 2, параграф 4 от същия регламент, се налага констатацията, че предвидената в италианското законодателство система е позволявала на жалбоподателя да иска подновяването на решенията за годишни концесии или да не прави това, ако смята, че задълженията за обществена услуга, които трябва да се спазват при обслужването на междурегионална линия, не са подходящи за него.

162 От това следва, че такива задължения не са едностранно наложени от държавата задължения с оглед осигуряването на адекватно транспортно обслужване по смисъла на член 1 от Регламент № 1191/69.

163 Както посочва Комисията, изглежда, че тук жалбоподателят смесва едностранното налагане на задължения за обществена услуга от администрацията, което по силата на Регламент № 1191/69 е основание за компенсация според посочените в членове 10—13 от този регламент общи процедури за компенсация, и доброволното ангажиране с отношение от договорен вид, предвиждащо доставката на някои транспорти услуги, безспорно определени с оглед на обществения интерес, в който случай в Регламент № 1191/69 не е предвидено никакво задължение за компенсация.

164 Освен това доводите, изложени от жалбоподателя във връзка с това, не са убедителни. Наистина, жалбоподателят твърди, че по силата на националното законодателство той могъл само да направи искане за концесия според критериите за обществен интерес, предварително определени от администрацията. Така според жалбоподателя единственият избор, който той реално могъл да направи, се изразявал в това да предприеме или не дейността си по превоз на пътници по междурегионалните линии.

165 Важно е обаче да се припомни, че по силата на член 4, параграф 1 от Регламент № 1191/69 транспортните предприятия могат да подават до компетентните власти на държавите членки молби за преустановяване на цяло или част от задължение за обществена услуга, ако това задължение им носи икономически неизгоди. Според параграф 2 от същия член „[…] транспортните предприятия могат да предложат замяна на използваните форми на транспорт с други форми“. Както обаче отбелязва Комисията в обжалваното решение, без това да се оспорва от жалбоподателя, той никога не е подавал такава молба. Това обстоятелство доказва, че жалбоподателят доброволно и систематично е приемал задълженията, предвидени в спецификациите и съдържащи се в решенията за годишни концесии.

166 Според жалбоподателя по силата на националното законодателство, първо, кандидатът за концесия трябвало ясно и подробно да изложи обществените потребности, които предишният концесионер не е задоволил, и да поеме задължение да ги задоволи, второ, МИТ предпочитало да предоставя годишни концесии на предприятията, които „покажа[т], че поема[т] други задължения за дейности или услуги от местен интерес, свързани с транспортните услуги, и че [те са] в състояние да ги изпълнява[т]“, и трето, от 1994 г. концесия се предоставяла след публичен дебат между заинтересованите страни, по време на който трябвало да се потвърди „реалното съществуване на обществен интерес“. Тези обстоятелства все пак не могат да оспорят

констатацията, че жалбоподателят доброволно е приел предвидените в спецификациите задължения за обществена услуга и никога не е поискал премахването или изменението на тези задължения, което регламентът му е позволявал да направи.

167 Доводът на жалбоподателя, че налагането на задължения за обществена услуга по смисъла на Регламент № 1191/69 произтичало също и от факта, че в миналото по силата на Закон № 877/86 той ползвал компенсации на това основание, също не е убедителен. Наистина, жалбоподателят не доказва, че целта на посочения закон е да се предвиди компенсация за наложени едностранно на транспортните предприятия задължения за обществена услуга по смисъла на Регламент № 1191/69. Освен това предвиденият в споменатия закон критерий за изчисляване на помощта, а именно броят изминати километри, изключва възможността такава помощ да се приравни на компенсация по смисъла на Регламент № 1191/69, тъй като в него е предвиден специфичен метод за изчисляване на размера на компенсацията, дължима в замяна на наложените на транспортните предприятия задължения за обществена услуга.

168 Накрая следва да се припомни, че според член 2, параграф 1 от Регламент№ 1191/69 задължения за обществени услуги „означава задължения, които въпросните транспортни предприятия, ако изхождат само от своите търговски интереси, не биха поели или не биха поели в същата степен или при същите условия“. Трудно е да се приеме обаче, че жалбоподателят е могъл да поиска подновяването на различните концесии въпреки задълженията за експлоатиране и задълженията за превоз, предвидени в спецификациите и съдържащи се в решенията за годишните концесии, без да има търговски интерес от това.

169 Във връзка с това следва да се посочи, че жалбоподателят само изтъква, че съдържащите се в решенията за годишните концесии задължения са нарушили свободата му да развива стопанската си дейност, за което свидетелствали различните откази, които получил от МИТ в отговор на молбите си за изменение на маршрутите и разписанията. От една страна, от документите, представени от жалбоподателя в подкрепа на това твърдение, се установява, че молбите му за изменение не са се отнасяли до вече отдадените на концесия на жалбоподателя и експлоатирани от него линии, а до разширяването на вече предоставените на концесия на жалбоподателя линии. От друга страна, както посочва Комисията в обжалваното решение, именно поради изключителния характер на концесиите, предоставени от МИТ на редовните превозвачи на пътници, от които се е ползвал и жалбоподателят, удовлетворяването на исканията на жалбоподателя за „разширяване“ е било възможно само ако те не са засягали правата на друг оператор.

170 На второ място, следва да се посочи, че задълженията, които е трябвало да изпълнява жалбоподателят по силата на решенията за годишните концесии от 1 юли 1992 г. до 2003 г., период, през който по отношение на фактите по делото се прилага Регламент № 1191/69, изменен с Регламент № 1893/91, в никакъв случай не могат да му дадат право на компенсация.

171 Наистина, от член 1 от Регламент № 1191/69 в редакцията му, приложима от 1 юли 1992 г., следва, че само предприятията за градски, крайградски или регионален транспорт могат да получават компенсация, в случай че държавата реши да им наложи или да поддържа техни задължения за обществена услуга.

172 Не се спори обаче, че въпросната дейност на жалбоподателя е във връзка с експлоатацията на междурегионални линии, така че считано от 1 юли 1992 г., държавата не е могла да му налага задължения за обществена услуга и следователно той не е могъл и да претендира за компенсации за разходите, понесени за изпълнението на неговите задължения.

173 Освен това, дори да се предположи, че предоставяните от жалбоподателя услуги позволяват той да бъде приравнен на предприятие за регионален транспорт, налага се да се отбележи, че с оглед на обстоятелството, че задълженията за обществени услуги, които е имал жалбоподателят по

силата на решенията за годишни концесии, не са му били наложени едностранно, те неизбежно попадат в приложното поле на разпоредбите за договора, съдържащи се в член 14, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1191/69 в редакцията му, приложима считано от 1 юли 1992 г., който предвижда специфичен режим за финансиране без никаква възможност за компенсации според определените в раздели II, III и IV от този регламент методи (вж. в този смисъл решение от 16 март 2004 г., Danske Busvognmænd/Комисия, T-157/01, Rec, EU:T:2004:76, т. 79).

174 С оглед на изложените по-горе съображения се налага изводът, че жалбоподателят не успява да докаже, че Комисията допуска явна грешка в преценката, като приема в обжалваното решение, че италианските органи не са му наложили едностранно задължения за обществена услуга по смисъла на Регламент № 1191/69 за периода между 1987 г. и 2003 г.

175 Следователно първото твърдение за нарушение от четвъртото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

– По второто твърдение за нарушение, изведено от неправилния извод на Комисията, че жалбоподателят не е доказал икономическа неизгода, обосноваваща изплащането на компенсация по смисъла на член 5, параграф 1 от Регламент № 1191/69

176 По същество жалбоподателят твърди, че Комисията греши, като приема, че той не е доказал, че наличието на икономическа неизгода е определено в съответствие с член 5, параграф 1 от Регламент № 1191/69, като е взето предвид отражението на задължението върху цялостната дейност на предприятието, доколкото в случая рискът от свръхкомпенсиране бил избегнат, поради факта че изчисляването на загубите, понесени от жалбоподателя поради поетите задължения за обществена услуга, било направено ex post.

177 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя и иска настоящото твърдение за нарушение да се отхвърли.

178 Във връзка с това следва да се отбележи, както Комисията, че икономическата неизгода и рискът от свръхкомпенсиране са два отделни елемента. Така по силата на членове 5, 10 и 11 от Регламент № 1191/69 доказването на икономическа неизгода е необходимо за определянето на размера на дължимата на транспортно предприятие компенсация за едностранното налагане на задължения за обществена услуга. За разлика от нея рискът от свръхкомпенсиране може да е следствие от множество фактори, които могат да доведат до по-висока компенсация от тази, която би била дължима на това предприятие въз основа на регламента. В случая, макар Комисията да приема, че мярката, предмет на уведомлението, не е в съответствие с член 10 от Регламент № 1191/69 поради липсата на ефективно разделно отчитане, което единствено, според Комисията, може да предотврати риска от свръхкомпенсиране, тя приема също, че посочената мярка не е в съответствие с член 5, параграф 1 от същия регламент, тъй като жалбоподателят не доказал, че икономическата неизгода е определена, като е взето предвид отражението на задължението за обществена услуга върху цялостната дейност на предприятието. При липсата на конкретен довод на жалбоподателя, с който да установи, че напротив, той е доказал това, настоящото твърдение за нарушение може само да се отхвърли като напълно неоснователно.

– По третото твърдение за нарушение, изведено от факта, че Комисията приема, както МИТ, че в доклада на мнозинството неправилно се приема, че използваният капитал не се свежда до размера на капитала, отреден за задълженията за обществена услуга

179 Жалбоподателят упреква Комисията за това, че приема, както МИТ, че в доклада на мнозинството неправилно се приема, че използваният капитал не се свежда до размера на капитала, отреден за задълженията за обществена услуга.

180 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя и иска настоящото твърдение за нарушение да се отхвърли.

181 Във връзка с това в самото начало следва да се отбележи, че твърдението за нарушение на жалбоподателя не се потвърждава от фактите. Наистина, той упреква Комисията за това, че възприема критиката на италианските органи по отношение на доклада на мнозинството във връзка с размера на инвестирания от жалбоподателя капитал за експлоатацията на междурегионалните линии, обект на задължения за обществена услуга. Във връзка с това жалбоподателят препраща към съображение 62 от обжалваното решение. Налага се обаче да се отбележи, че това съображение е в частта от обжалваното решение, в която Комисията резюмира становището на Италия. Твърдението на италианските органи обаче не е възпроизведено от Комисията като нейно твърдение в частта от обжалваното решение, в която се прави преценка на помощта.

– По четвъртото твърдение за нарушение, изведено от факта, че Комисията неправилно приема, че при липсата на счетоводно разделяне не било възможно да се избегне рискът от свръхкомпенсиране, свързан с мярката, предмет на уведомлението, и следователно тя не била в съответствие с предвидената в Регламент № 1191/69 обща процедура за компенсация

182 Жалбоподателят упреква Комисията за това, че приема, че при липсата на счетоводно разделяне не е възможно да се избегне рискът от свръхкомпенсиране, свързан с мярката, предмет на уведомлението, и следователно тя не е в съответствие с предвидената в Регламент № 1191/69 обща процедура за компенсация. Във връзка с това жалбоподателят поддържа, че преди 1992 г. той не е бил длъжен да има отделни сметки, тъй като не е получавал компенсация, а от 1992 г. не можел да бъде задължаван да има отделни сметки, тъй като вече не можело да му се налагат едностранно задължения за обществена услуга. Той подчертава, че при тези обстоятелства по отношение на него не е приложимо решение Antrop и др., точка 136 по-горе (EU:C:2009:290). Освен това според жалбоподателя предложеният в доклада на мнозинството метод на изчисление позволява да се избегне всеки риск от свръхкомпенсиране, тъй като той се основава на възстановяване ex post на разходите, понесени за задълженията за обществена услуга.

183 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

184 Важно е в самото начало да се подчертае, че жалбоподателят изтъква по-конкретно, че по отношение на него предвиденото в член 5, параграф 2 от Регламент № 1191/69 задължение за счетоводно разделяне, не се прилага, тъй като в посочения регламент вече не е предвидена възможност за италианските органи да му налагат задължения за обществена услуга. Той твърди също, че по отношение на него не е приложимо решение Antrop и др., точка 136 по-горе (EU:C:2009:290), тъй като в това решение Съдът се произнася по реда и условията за общата процедура за компенсация, предвидена в Регламент № 1191/69 в редакцията, приложима от 1 юли 1992 г.

185 Във връзка с това следва да се припомни, че по силата на член 10 от Регламент № 1191/69 в първоначалната му редакция в случай на задължение за експлоатиране или за превоз размерът на компенсацията е равен на разликата между намаляването на финансовата тежест и намаляването на приходите на предприятието, ако цялото или част от въпросното задължение е било преустановено за разглеждания период от време. От тази разпоредба следва, че компенсацията не трябва да бъде по-голяма от понесените от предприятието разходи за изпълнението на задължението за обществена услуга.

186 Впрочем в член 1, параграф 5 от Регламент № 1191/69 в редакцията, приложима от 1 юли 1992 г., е предвидено следното:

„Когато транспортно предприятие осъществява не само услуги, предмет на задължения за обществени услуги, но се занимава и с други дейности, обществените услуги трябва да бъдат осъществявани като специални отделения, отговарящи поне на следните условия:

а) отчетите за дейността, отнасящи се до всяка от тези дейности, са отделни и частта от съответстващите им активи се използва в съответствие с действащите счетоводни правила;

[…]“.

187 От последната посочена разпоредба следва, обратно на това, което поддържа жалбоподателят, че транспортните предприятия осъществяващи не само услуги, предмет на задължения за обществени услуги, независимо дали в резултат на едностранно налагане, евентуално като предприятията за градски, крайградски и регионален транспорт, или след сключване на договор за обществена услуга, но и занимаващи се с други дейности, са имали задължение за счетоводно разделяне, считано от 1 юли 1992 г.

188 При това положение, независимо дали в случая италианските органи са допуснали нарушение на членове 1 и 14 от Регламент № 1191/69 в редакцията му, приложима след 1 юли 1992 г., като не са сключили формален договор за обществена услуга след процедурите за годишни концесии за експлоатация на междурегионалните линии, което националната юрисдикция следва да прецени, евентуално като постави преюдициален въпрос на Съда, жалбоподателят не е освободен от задължението за счетоводно разделяне.

189 Следва все пак да се отбележи, както вече беше установено при разглеждането на първата част от четвъртото основание, че доколкото жалбоподателят не е имал право да претендира за компенсации, считано от 1 юли 1992 г., въпросът дали е имал или не задължение за счетоводно разделяне, считано от тази дата, на практика не е релевантен по настоящото дело.

190 Остава обаче да се прецени дали мярката, предмет на уведомлението, е в съответствие с член 10 от Регламент № 1191/69 за периода между 1987 г. и 30 юни 1992 г.

191 Във връзка с това следва да се отбележи, както се установява от съображение 24 от обжалваното решение, че тъй като за периода между 1987 г. и 1992 г. няма никакви сметки за разходи, експертите, които са изготвили доклада на мнозинството, са разпределили оперативните разходи за услугите за междурегионален редовен автобусен превоз въз основа на процента на приходите, получени от същите тези услуги за този период. Експертите са определили общия размер на разходите въз основа на всички годишни финансови отчети. След това, за да достигнат до оперативните разходи, са извадили от общите разходи всички неоперативни разходи (а именно дължима лихва, финансови такси, загуби от прехвърляне на активи, различни по характер загуби и разходи, преки данъци и окончателни инвентари). Накрая, оперативните разходи, които се дължат на услугите за междурегионален редовен автобусен превоз, са определени въз основа на процента от приходите, генерирани от същите тези услуги за редовен автобусен превоз.

192 От това следва, че макар методът за изчисляване на компенсацията, използван в доклада на мнозинството, действително да се основава, както твърди жалбоподателят, на анализ ex post на счетоводството на жалбоподателя, той определя разходите, направени за услугите за междурегионален редовен автобусен превоз, според процента, който представляват приходите, получени от същите услуги, спрямо всички приходи на жалбоподателя. Както подчертава Комисията в съображение 129 от обжалваното решение, такъв метод се основава на хипотезата, че всяка предоставена от дружеството услуга следва задължително да представлява една и съща

пропорция от приходите и разходите през дадена година. Следва обаче да се посочи, както Комисията, че сама по себе си такава хипотеза трудно може да се приеме и не е от такова естество, че да гарантира, че компенсацията няма да бъде по-голяма от реално понесените от жалбоподателя разходи за задълженията за обществена услуга, които той е изпълнявал от 1987 г. до 30 юни 1992 г.

193 При това положение четвъртото твърдение за нарушение на жалбоподателя трябва да се отхвърли като неоснователно.

194 Следователно четвъртото основание на жалбата трябва да се отхвърли изцяло като неоснователно.

По петото основание, изведено от обстоятелството, че като взима предвид в обжалваното решение докладите на панела от експерти, по които Consiglio di Stato още не се е произнесъл, Комисията пречи на правораздавателната дейност на националния съд

195 Жалбоподателят упреква Комисията за това, че като взима предвид в обжалваното решение доклада на мнозинството и доклада на малцинството, изготвени от експертите, назначени от Consiglio di Stato в производството за изпълнение на решението на Consiglio di Stato, точка 33 по-горе, Комисията се намесва неправомерно в националното съдебно производство. Наистина, според жалбоподателя тези доклади са документи, изготвени по искане на Consiglio di Stato от експерти, действащи в помощ на съда, и които единствено той е компетентен да преценява. Като приема да вземе предвид докладите на панела от експерти, които ѝ били предадени неправомерно от МИТ, преди самият Consiglio di Stato да се е произнесъл по тези доклади, Комисията лишава Consiglio di Stato от правомощието му за взимане на решения.

196 Комисията твърди, че настоящото основание е недопустимо, тъй като е повдигнато за първи път в репликата. Тя оспорва освен това и обосноваността на доводите на жалбоподателя и иска настоящото основание да се отхвърли.

197 Във връзка с това се налага да се отбележи, че както посочва Комисията, настоящото основание е повдигнато за първи път в репликата, без жалбоподателят да обоснове това закъснение с настъпването на нови правни или фактически обстоятелства. Освен това настоящото основание не представлява и допълване на основание, изтъкнато преди това изрично или имплицитно в жалбата. От това следва, че в съответствие със съдебната практика по член 48, параграф 2 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. настоящото основание трябва да се отхвърли като недопустимо (вж. решение от 15 март 2006 г. Италия/Комисия, T-226/04, EU:T:2006:85, т. 64 и цитираната съдебна практика).

198 Важно е впрочем да се подчертае, че жалбоподателят не обясни защо поведението, за което той упреква Комисията, представлява нарушение на правото на Съюза, което може да се отрази на законосъобразността на обжалваното решение, така че настоящото основание не отговаря и на изискванията на член 44, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. и поради това също следва да се приеме, че то е недопустимо.

199 С оглед на всички изложени по-горе съображения жалбата трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

По съдебните разноски

200 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Simet SpA да понесе собствените си съдебни разноски, както и тези, направени от Европейската комисия.

Gratsias Кънчева Wetter

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 март 2016 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 1

Законови и подзаконови норми, регламентиращи дейността на жалбоподателя 2

Право на Съюза 2

Национално законодателство 7

Искове, предявени от жалбоподателя пред националните юрисдикции 9

Административно производство 10

Обжалваното решение 10

Производство и искания на страните 13

От правна страна 14

По допустимостта 14

По съществото на спора 15

По първото основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС и на Регламент № 1191/69 15

– По първата част от първото основание, изведена от фактическа грешка 16

– По втората част на първото основание, изведена от явна грешка в преценката или от липса на разследване относно съответствието на приложимото национално законодателство с правото на Съюза 19

По второто основание, изведено от нарушение на принципите, регламентиращи поправянето на вредите, причинени на частноправни субекти поради нарушение на правото на Съюза от държава членка 21

По третото основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране 22

– По първото твърдение за нарушение, изведено от липсата на обяснения от страна на Комисията относно причините, поради които тя смята, че сметките на жалбоподателя не са надеждни 23

– По второто твърдение за нарушение, изведено от липсата в обжалваното решение на обяснения от Комисията защо според нея процент на възвръщаемост, по-висок от суаповия процент плюс премия от 100 базисни пункта, по принцип не се смятал за подходящ за изчисляване на разумната печалба. 24

По четвъртото основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС поради допуснати от Комисията няколко явни грешки в преценката при прилагането на Регламент № 1191/69 25

– По първото твърдение за нарушение, изведено от факта, че Комисията греши, като приема, че жалбоподателят не е имал задължения за обществена услуга по смисъла на Регламент № 1191/69 25

– По второто твърдение за нарушение, изведено от неправилния извод на Комисията, че жалбоподателят не е доказал икономическа неизгода, обосноваваща изплащането на компенсация по смисъла на член 5, параграф 1 от Регламент № 1191/69 29

– По третото твърдение за нарушение, изведено от факта, че Комисията приема, както МИТ, че в доклада на мнозинството неправилно се приема, че използваният капитал не се свежда до размера на капитала, отреден за задълженията за обществена услуга 29

– По четвъртото твърдение за нарушение, изведено от факта, че Комисията неправилно приема, че при липсата на счетоводно разделяне не било възможно да се избегне рискът от свръхкомпенсиране, свързан с мярката, предмет на уведомлението, и следователно тя не била в съответствие с предвидената в Регламент № 1191/69 обща процедура за компенсация 30

По петото основание, изведено от обстоятелството, че като взима предвид в обжалваното решение докладите на панела от експерти, по които Consiglio di Stato още не се е произнесъл, Комисията пречи на правораздавателната дейност на националния съд 32

По съдебните разноски 33